

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobců: **a) V. Ž.**, st. příslušnost Ukrajina, **b) L. Ž.**, st. příslušnost Ukrajina, oba bytem A., P., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4.8.2014, č.j. MV-72624-4/VS-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4.8.2014, č. j. MV-72624-4/VS-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11.3.2014, č. j. VS-1781/835.3/2-2013, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 18.729,- Kč k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byla zamítnuta žádost žalobců o udělení státního občanství. Ministr vnitra uvedl, že žalobci sice splnili všechny zákonné podmínky pro udělení státního občanství, avšak žalovaný přesto postupoval zákonně, když žádost zamítl, neboť na udělení státního občanství není právní nárok.

Žalobci se omezují na jediný žalobní bod, v němž tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť neuvádí jediný konkrétní důvod, proč jejich žádosti nebylo vyhověno. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, jež je v žalobě obsáhle citována, dle názoru žalobců plyne, že žádost o státní občanství nemůže být zamítnuta

z důvodů zjevně nepřiměřených. Dále jsou žalobci přesvědčeni, že jedinými důvody pro zamítnutí žádosti o státní občanství mohou být důvody uvedené v zákoně; postup žalovaného tedy odporuje zákazu libovůle.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě pouze v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu plynou následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žadatelé dne 10. 6. 2013 požádali o udělení státního občanství.

Poté, co žalovaný shromáždil veškeré relevantní podklady, žádost žalobců rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č. j. VS-1781/835.3/2-2013, zamítl. Poté, co žalovaný shrnul zjištěné skutečnosti o životě žalobců, konstatoval, že splňují všechny podmínky uvedené v § 7 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství (dále jen „zákon o státním občanství“). V souladu s přechodným ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky (dále jen „zákon o státním občanství z roku 2013“) nebyli již žalobci povinni splnit podmínku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tedy pozbytí jiného státního občanství. Přesto však žalovaný po zvážení všech okolností žádosti žalobců nevyhověl, neboť, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, neexistuje žádné základní právo na udělení státního občanství. Splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství je pouze první fází, po níž následuje správní uvážení správního orgánu, v rámci něž mohou být posouzeny další okolnosti. Žalovaný dospěl k názoru, že oba žalobci mohou na území České republiky bezproblémově pobývat na základě povolení k trvalému pobytu a přitom realizovat veškeré své pracovní i soukromé aktivity.

Žalobci proti prvostupňovému rozhodnutí brojili rozkladem, který byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4. 8. 2014, č. j. MV-72624-4/VS-2014. Též ministr konstatoval, že žalobci splnili všechny podmínky pro udělení státního občanství plynoucí ze zákona. Ačkoliv ministr nezpochybnil zásadu proporcionality a zákazu libovůle, dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí netrpí žádnými vadami. Právo na udělení státního občanství neplyne z ústavního pořádku ani z Evropské úmluvy o státním občanství č. 76/2004 Sb. m. s. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51, ministr vnitra uvedl, že podmínky uvedené v § 7 zákona o státním občanství nejsou jediným předpokladem pro udělení státního občanství. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištění a posouzení všech relevantních okolností.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, a věc posoudil následovně. Vzhledem k tomu, že soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, rozhodl v souladu s ustanovením. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda je žalovaný oprávněn žádost o státní občanství zamítnout v případě, že žadatel splnil všechny podmínky uvedené v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. K této otázce se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78: „*Stěžovatelce, a obecně každému žadateli o státní občanství ČR, tak z ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. vyplývá subjektivní právo na udělení státního občanství, z čehož sice neplyne právo na vyhovění její žádosti, plyne z něj však povinnost správního orgánu, tedy žalovaného, vést řádné správní řízení o žádosti splňující zákonem stanovené podmínky. Na tom jistě nic nemění ani fakt, že se*

nejedná o základní právo chráněné normami ústavní síly, jak upozorňuje žalovaný, ale o subjektivní právo plynoucí z obyčejného zákona, tedy ze zákona o nabytí a pozbytí státního občanství.

...

Žalovaný tak zejména nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o nabytí a pozbytí státního občanství dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další, v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slovesa „lze“. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona by právě bylo libovůlí. Ani při výkladu ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. proto není možno považovat výčet pěti podmínek za pouze demonstrativní, umožňující jejich rozšíření na základě volné úvahy žalovaného; naopak se jedná o výčet taxativní, rozšiřitelný jedině na základě jiného výslovného zákonného ustanovení, za jaké lze považovat např. zohlednění bezpečnostních zájmů státu, které je žalovanému uloženo v § 10 odst. 3 předmětného zákona.“

Uvedené závěry potvrzují též například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 5 As 73/2009-91, a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29.

S žalovaným se tedy lze ztotožnit potud, že neexistuje žádné ústavně garantované základní právo na státní občanství a že takové právo ani negarantují mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána. Taktéž je pravdou, že nesplnění podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství není jediným možným důvodem pro zamítnutí žádosti. Též jiný důvod pro zamítnutí žádosti o udělení státního občanství se však musí opírat o konkrétní zákonné ustanovení. V prvostupňovém rozhodnutí ani v rozhodnutí o rozkladu se však na žádné jiné ustanovení zákona, které by žalobcům v nabytí státního občanství bránilo, neodkazuje. V obou rozhodnutích též zcela chybí jakákoliv úvaha o tom, z jakého konkrétního důvodu byla žádost zamítnuta. Pouhé tvrzení, že správní orgán posoudil veškeré relevantní skutečnosti, jako odůvodnění jeho závěru nepochybně neobstojí.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS, správní rozhodnutí musí obsahovat konkrétní důvody vedoucí k závěru v něm učiněnému, aby dostalo požadavkům zákona. V opačném případě je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jelikož ministr vnitra neuvedl, která konkrétní okolnost související s žalobci představovala překážku udělení státního občanství, ani neodkázal na žádné konkrétní zákonné ustanovení, na základě něhož došlo k zamítnutí žádosti, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej soud zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost stíhá i prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud i jej podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení závěry vyslovenými v tomto rozsudku vázán. Bude tedy jeho úkolem posoudit, zda v případě žalobců existuje zákonný důvod pro to, aby jim státní občanství nebylo uděleno. Pokud žádný takový důvod nalezen nebude, nemůže žalovaný žádost zamítnout na základě důvodů, které zákonný rámec přesahují. Jak totiž vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, takovým postupem by byl porušen zákaz libovůle při správním rozhodování.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobci byli v řízení plně úspěšní, a tak jim oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci předně uhradili soudní poplatky v celkové výši 6.000,- Kč. Další jejich náklady tvoří odměna

advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi za každou zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč, přičemž tato částka snižená o 20 % činí 2.480,- Kč ($4 \times 2.480 = 9.920$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak činí 10.520,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12.729,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobcům vznikly náklady ve výši 18.729,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková